

Szabó Palócz Attila

Varratszedés

SZABÓ PALÓCZ ATTILA
VARRATSZEDÉS

Kárpátaljai Magyar Könyvek
284.

Sorozatszerkesztő és felelős kiadó:
Dupka György

A kiadvány megjelenését
a Bethlen Gábor Alapítvány támogatta

© Szabó Palócz Attila, 2018
© Intermix kiadó, 2018

A kötetben szereplő fényképek **Icsu Renáta** munkái

Felelős szerkesztő: **Lőrincz P. Gabriella**
Borító, műszaki szerkesztő: **Dupka Zsolt**
A könyv elektronikus változata elérhető:
www.kmmi.org.ua (Adattár, könyvek)

Nyomdai munkák: Shark Kft.

ISBN 978-615-5757-12-9
ISSN 1022-0283

Szabó Palócz Attila

VARRATSZEDÉS

(versek)

INTERMIX KIADÓ

Ungvár – Budapest

2018

KÁRPÁTALJAI CAPRICCIO

Ezennel tiszteletbeli kárpátaljaivá fogadom magam...

Mert csak!

És punktum.

...és nem kérdezem, nem sokat törődöm azzal, mit szólnak mindehhez a helyiek, az igazán érintettek, akik közé ezzel a gesztusommal immár felvételtem magam, ott Gát közútján, a falun áthajtva, Kovács Vilmos emléktáblájánál megállva – megáldva? –,

csak egy néma főhajtás, s már indulunk is tovább,
Munkács vagy Beregszász macskakövéen zsörtölődve,
épp az útra épített fekvőrendőron lendülve át,
bár Csonkapapit csak álmomban láttam,
mégis megalkotta itt nekem, a távolban a képzetem,

Vereckén pedig szinte lesodort a hágóról a szél,
de még így is láttam az emlékművön az értelmetlen pusztítás nyomait,
a lángok hagyta koromban perzselődött eggyé, s még erősebbé a hét

sziklatömb,

s a jelképek erdejében épp ott veszett el a romboló kéz, s a még rombolóbb
szándék,

s terítette szét a szél a romló lankák erdőségei felett,
amelyekbe emberi kéz s emberi pusztító erő vajt már újabb tisztásokat...

s nem kérdezem, hogy befogadnak-e maguk közé, „bevesznek-e a buliba”,
a „klubba”

mindazok, akiknek most a részévé válok, akik között közösségre találok,
mert én már befogadtam őket, szeretettel, magamba, lelkembe, úgy,
ahogy vannak

– szőrüket és bőrüket a fogamban tartva épp most viszem át a túlsó partra –,

a sztálini örülettel együtt is, amelyik Munkács fölé, a Vörös-hegyre
teaültetvényt parancsolt,
vagy Zrínyi Ilonával együtt is, aki legalább oly messziről érkezett e tájra,
mint jómagam...

...ezennel tehát tiszteletbeli kárpátaljaivá fogadom magam...
mert így akarom,
s mert kötődöm e tájhoz,
mely nem a szülőföldem ugyan, de akár az is lehetne,
mert magamba szívtam ezt a vidéket,
belélegeztem Várit, Nagyszőlőst, Tiszabökényt, Szolyvát,
belélegeztem Farkasfalvát, Tiszahátat, a Latorca völgyét...
...s mert mindez elkápráztatta tudómet,
ezért hát tiszteletbeli kárpátaljaivá fogadom magam...
nem mintha nem lennének már nélkülem is elegenden,
de ahol egy még elfér a forgatagban, no pont oda fogadom be ezennel magam...

s talán kicsit azért is, mert amikor Árpád törzsei megérkeztek ide,
ennek kellett az első tájnak lennie, amit kinéztek maguknak,
ez volt az első élményük az új hazáról,
itt akartak otthonra lelteni,
s az érzésben annyinak mindenképpen kölcsönösnek kellett lennie,
hogy a tájnak is hazát, otthont, megélhetést, megmaradást kellett adni...
viszonzásul a bizalomért...

viszonzom most én is ezt a bizalmat ennek a tájnak,
amikor tiszteletbeli kárpátaljaivá fogadom magam,
s nem kérdezek meg róla senkit, mert ilyen gyarló az emberi elme,
nem kérdezem meg, hogy befogadnak-e,
hiszen bárkinek a szülőföldjén is lehetnek, akik a legszívesebben kitagadnák
– milyen hát a méltó fogadtatás?
viszonzom a bizalmat, és beérem ennyivel,
viszonzom ezt a bizalmat, mert van mivel,
s amíg még megtehetem, belélegzem ezt a tájat,
mint az oxigént,
belélegzem Vereckét és a munkácsi várat...

belélegzem Beregszászt és a Latorca völgyét...
belélegzem Kárpátalját,
s úgy őrzöm magamban, lelkem titkos rejtekén,
mint a családi ezüstöt egykor az idősek,
belélegzem Kárpátalját,
s viszonzom a bizalmat, mert mást nem is tehetnék...

ÁTVINNI A TÚLSÓ PARTRA

SZÉDÜLT MÁMOR

csibor jár körbe,
forog vele a világ,
rozoga fércen
vátrak dőlnek a porba,
billen a rakás

PIRKADAT ELŐTT

...mikor esketik:
a csömörből gödörbe
csak a rest esik,
tükröződik már az est,
kitart reggelig...

JÁTSZMÁK

voltam már bérced,
mint a meglelt oltalom,
szemedben pára,
és lendülnék túl azon,
mit a számtalan
bús, idegen szerepkör
már ránk aggatott

TEHERTÉTELEK

kértelek volna
másra is talán, mit még
sejtés sem jelez,
kértelek volna, ha nem
holmi rejtjel ez;
lápos révben őszi est,
ennek terhe csak...

FORDULATSZÁM

mikor a tervek
az oldalukra dőlve
elhevernek itt,
már csak a kataklizmák
halmozódnak ránk

VIRRASZTÁS

pogány istenség
zsebében mobil csörren,
izom rándul ma
vaksötétben: szakad már
a foszló homály

KÁRÓKATONÁK

parton lobogó,
lehetőséget jelez,
fehér színe csak,
mi most más feltételez;
rajban vonuló
madarak megpihennek
– tetterre kész a gyász

VÁLLALNI A VÁLLALHATATLANT

1.

van az a kábulat – kábulati fokmérő –, amely már
foglal el az embert,
s amelyből szabadulni sincs értelme,
lányul az akarat,
az elszántság meg gyakorlatilag
meg sem fogalmazódik
...talán...

ha értelmét nem is, okát talán még találhatjuk,
adhatunk egy jó indokot,
bár az értelem abban is oly sekély,
hogy valahol ott messze távol,
a látóhatár végében – ahogy áthalad
a szivárvány alatt – a végtelennel
összeér
(...és kölcsönösen kioltják egymást...)

s igen,
létezik a kábulatnak az a foka is,
amely meghatározza az ébredést,
amely nem kér feloldozást,
nem mutat rá hibákra,
nem faggat és választ sem keres,
nem nyaggat,
és nem is lehet hiteles...

s van aztán olyan is, amely összeérhetetlen,
össze fért, tehát fércelhetetlen,
mert ami fércelhető volt benne egykoron,
ezernyi radír törölte restül,
s marad nyomában hegykorom

nos, az a koromnyi hegy,
barázdált állagú

megfejtethetlen rejtély,
amit az alkonyatból még őriz az elméd,
az a kincstárnyi vakolat,
mit a kábulat hevében fejtettél,
az a rettenthetetlen téboly,
amiben ébredsz,
amiben felcseperednek vágyaid
(...nagykorúságért kuncsorognak...)
a hegyek fölé,
felhők magasába,
az a tekintélytisztelő elméd,
amiben a meghunyászkodásod szunnyad,
s a keringő, amelyben elcsuklik a hangod
számolás közben,
gerinc koppan,
szikla roppan,
kerecsensólyom röptét lesve
hangzik fel a tagadhatatlan,
elmaradhatatlan szólam...

abban a keringőben majd önmagadra ismersz

visszakézből szakítasz utcai virágot,
fejted fel a kínokat,
amelyek már nélküled is ezerszer
bejárták a világot,
és bármi, bármi, bármi, bármi, bármi...
csak megszólított nem lennél sohasem ebben a történetben,
ebben a fejezetben,
ebben a verzesetben,
ebben a valótlanságoktól hemzsegő,
torz világképre csüggesztett,
a végtelent is kacéran leszólító,
kárhozott történetben – amely az életeddel
oly sok részletében azonos

2.

lűktet a pára,
a lelkedként köhögöd zsebkendődbe nyálad,
a nyúlós iszapot

visszakézből a lapokat szaggatod,
tépned sorban mind...
ha már fel nem foghatod

s lanyhul benned a remény, a vágy,
a bátorság,
mit az a szag adott

amikor a lángok körbenyalták az alakod,
a perzselődő hús szaga
valaha még inspirált...

s így lobbant lángra a gondolat,
ott enyészve el a máglyatűzben,
füstjének pedig csak a szél szabott új irányt...

3.

abban a történetben,
amelyik úgy kezdődik, hogy
lehetett volna másképp is talán
lehetett volna másképp is akár –
ebben a történetben önmagadra már rég nem ismersz

s ha már a saját életrajzod is megtagad,
s oly homályosnak tűnnek sarkalatos pontjai,
mintha csak egy regényben olvasott,
filmen látott,
utcán hallott
történet volna,
fiktív, mint tenmagad,
a fikciónak már csupán a magva vagy...
s hiába tárgyasulsz gondtalan, tárgya már nem lehetsz...
s kapkodva a tépett lapok helyét keresed,
mert ha valahol még,
hát az emlékezetedben őrzött önmagad,
hamis önképed,
talán azokon még meglelheted...

4.

egy formás kis képzavar telepedett mellém az ágyon,
így utólag visszagondolva,
a nemét felidézve – valószínűleg nő (nőnemű...) lehetett...
bár, egy képzavar esetében ezt sohasem tudhatjuk biztosan,
de akkor még – nagy hiba! – öreg hiba! – nem a nemét
vizslattam kaján maszkulin cseppekkel...

ő meg csak elhevert mellettem az ágyon,
és duruzsolt valamit a fülembé,
s habár a hangját valóban hallottam én,
nem értettem szavát,
követhetetlen volt a gondolat,
nem tudtam kibogozni mormogását

minden oly értelmezhetetlen volt,
ahogy egy képzavar esetében illik is,
ahogy egy képzavarhoz illik is,
szinte csak a történet elhaló farából,
a pillanat igazolást adó mámorából,
méhének mélyéről,
időknek végéről,
vénséges tölgynék kérgéről,
a jónási cet gyomrából
szabadult volna fel az a mormogás
miközben a képzavar pedig csak feküdt ott mellettem
kopaszon,
véznán,
ingerlő mosollyal...

vénséges tölgynék kérgéről
pergette szavait
vesződött velem – az értetlennel –
(...az éretlennel...)

majd beleunva a gyalázatba,
a gyávaságba,
a változóba és a változásba,
beleunva a vállalhatatlanba,
amilyennek mutattam magam,
az oldalára fordult,
és nem telt bele tíz perc
(vagy még annyi sem...)
már horkolt is mellettem...

még a képzavar is elalszik mellettem!!!

hát milyen tor ez?
milyen eszement tobzódás?
milyen kiúttalanság?

és az a sztráda, az az utca, az az ösvény, az a gázló...
amelyből nem lelem, ím, a kiutat,
vajon hova vezet?
mert, mondd, mit érlel annak a sorsa, ki nem lel ma kegyelmet?
aki nem leli a hangot, és nem leli a szót,
nem leli a lelket, és nem leli a feloldozást,
s kit csak egy kusza, féltékeny képzavar fegyelmez...

fegyelmez

csak egy kusza képzavar fegyelmez ma még,
mielőtt tébolyodva az akarat, a szándék, a lehetőség és a tett
csalárd kegyelmére várnék...

az a sztráda, az az utca, az az ösvény, az a gázló, az a tér
ma mind egybe ér,
mert ez a képzavar, érzem, féltékeny ma rám

hát, ha nincs mit tenni,
ravaszodom hozzá én is...

vesződségek veszedelmes párján
így égünk el mind,
a szépen faragott, gondosan rakott
máglyán...

5.

ezen a szépen rakott
(ellen...)máglyán...
ott égünk mind, a jóakarát lángján,
tenmagunkkal párban, bávatag,
s amikor a képzavar is lángra kap,
ott ég el mellette testünk megannyi kis szikrája,
ellobbanunk, akár a létezés kanóca,
akárha sikeresen fegyelmezett lények volnánk,
megannyi ránk szabott öntudatban,
lényegében öntudatlan,
beleájulva a létezésbe...

kell is hát, hogy megégessenek,
jöjjön a szent inkvizíció,
tapossa ki belőlünk a lelket, mielőtt bevalljuk az árulást...

mert lángra kap az öntudat,
szikrákká nemesedik a gondolat...
s a szánalmas ügyész,
ki a tárgyalóterembe ma még
talán benéz,
lezártnak nyilvánítja az ügyet...
lezárja tévelygésünk...

ez volna a feloldozás?

pecsétet ütnek homlokunkra,
s az iktatószám jelzi,
kinek melyik máglyán teljesül be sorsa...

szikrává nemesedik a test, annak minden porcicája,
sziklává nemesedik a test, annak minden porcikája,

a csont és a velő,
a gerezd, amelyből tákolták anno,
a mag, amely meghozta bennünk a termést,
ott szikrázik az égben,
az összegyűlt nép, a sereglet feje felett az elszánt,
a határozott,
a bizonytalan,
minden egyes nemes gondolat...

6.

az ellobbant gondolatot másnap a gyepmester takarította el,
és nem csinált nagy ügyet belőle,
hogy egy-egy ellobbant gondolat
a tudományok mely rejtelseit érintette...
ott veszett a magasztos, ott veszett a trehány és a léha...

de vajon a nemes gondolatok milyen lánggal égnek?
a szenvedélynek milyen füstje van?

7.

szentanúk elmondása alapján a hatósági jelentések
arról számoltak be,
hogy a nemes gondolatok – ott a főtéren,
az előző nap gondosan megrakott máglyán –
babarózsaszín lánggal égtek,
füstjük pedig ködös volt,
szürkén, s mégis áttetszőn terítette be
a sztrádát, az utcát, az ösvényt, a gázlót, a teret,
amelyen a számtalan gondolat múltja véget ért...

s ott részletezte a rendőrségi szóvivő a kamerák előtt,
hogyan derítették fel az ügyet,
nyomozták ki a feltételezett elkövetőt,
a sztrádát, az utcát, az ösvényt, a gázlót, a teret,
amelynek végében betelt,
és ki is csordult a számtalan gondolat kútja...
házakat és pincéket árasztva el...

...a dögtemető árnyékában...

(szünet)

m...

mé...

még néhány apró részletet kell már tisztázni csak
– nyilatkozta lapunknak ez a magas rangú elme,
látványosan is nem kis büszkeséggel telve,
ahogy a képzavar szálait bogozgatta lassan szétfele,
elismerően megveregetve önnön vállapjait –,
mint például azt is – de a tanúvallomások
majd ezt is tisztázni fogják –, hogy mi homályosította el
a sztrádát, az utcát, az ösvényt, a gázlót, a teret,
amelyen a számtalan gondolat útja véget ért...

de tény,
tény bizony
és megmásíthatatlan,
hogy
a szemtanúk elmondása alapján a hatósági jelentések
arról számoltak be,
hogy a nemes gondolatok – ott a főtéren,
az előző nap gondosan megrakott máglyán –
babarózsaszín lánggal égtek

8.

sohasem voltam még oly szabad,
mint a füst,
amit kedvére cincált a szellő,
és ott vitte magával a máglyáról az égett emberhús szagát...

sohasem voltam még oly szabad,
mint a füst,
amelyben ellobbant a talány,
amelyben ellobbant az a veszett kis véznaság,
ami még őszinte volt bennem...

...talán...

sohasem voltam még oly szabad,
mint a füst,
amelyben ellobbant lényemnek az a része is,
amelynek csak szerepjáték volt a létezés,
minden perce, pillanata, sóhaja és ingere
a jól megfontolt toposzok terén
szoborként állt elém...

a jól megfontolt toposzok terén
szoborként állt elmém...
...helyén...

azoknak a madaraknak volt igazuk,
akik leszarták

9.

ölebek a füstben...

„ki ez az ember, akit a máglyára
visznek?” – sűg össze a csőcselék...

10.

a tépett lapok embere most előlép a homályból,
a közönség harsány tapsa fogadja miközben meghajol
int a porondmesternek, a szemét tartja rajta,
s legyint a zenekar felé is, célzott gesztussal,
mert úgy akarja...

a tépett lapok emberének szemében megcsillan a fény,
messziről talán könnycseppnek vélhetnénk,
de nem illik most a sírás a hangulathoz,
csak a neszezésben bújik meg a félelem,
hát abbahagyja...

...hát abbahagyja...

a tépett lapok embere harsány szóra nyitja ajkát,
mellette a metronóm kalapálja az eszeveszett iramot,
zizeg-mozog, toporgásnak álcázva kel légies táncra,
nem perdül, nincs piruett, csak a töke viszket,
hát megvakarja...

a tépett lapok embere a kínos helyzetekben is
ügyel a hibátlan mosolyára,
verejtékben vesz frissítő fürdőt, felszaglik izzadsága,
felszaglik az izzadság rajta,
mint holmi szent teher,
mint holmi éhbér, amiért, ha kell,
hát alkalmasint akár még krampácsolni
is érdemes
a vasútnál...

a tépett lapok embere már megint kibúvót keres,
milyen szavakban rejthetné el szótlanágát,

szólninemakarását,
mintha ott sem volna, ne vegyék észre,
senki se vegyen tudomást a létezéséről...
az érkezéséről...

a tépett lapok embere csak hallgat szerényen,
s elszáll,
ahogy a máglyáról hozott füstöt kergeti,
tépdesi és cincálja
és gyalázza és alázza
a lágy, a dús, az illatos, a kedves,
a simogató későősz szellő...

11.

versenyt futok a metronómmal,
amely a mellkasomban veri az iramot

ez a füst most más,
ezt a cigarettám ontja,
s ahogy a tüdő diktálja lassan, szolidan és kimérten
a tempót, a ritmust,
úgy hullámszik szürke ködként a plafon alatt...

a plafon alatti térben,
a penészes rétben...

12.

Oroszlány

a vérfoltból, kérem, lépjen arrébb
– mondta az udvaron
az áldozat barátja,
s ahogy mozdult a lábam,
egy véres hajszál még a cipőmre ragadt
abból a cafatból
amelyben addig álltam,
a sáros, latyakos, havas, fagyos,
véres földön,
a sáros, latyakos, havas, fagyos,
véres talajon,
az udvarban,
ahol Vili bácsit agyonverték...

a vérfoltból odébbálltam
hát,
mert a vérfoltok már csak ilyenek,
– ilyen a vérfoltok természete –,
odébb kell belőlük állni,
és az a kevéske, amit a cipőnkre ragadva
magunkkal viszünk belőlük,
mind csak egy-egy alattomos, rejtett bűnjel ...

13.

Sajóbábony

két,
egymás ellen feltüzelt csürhe
nem alszik ma otthon

mert az éjszaka fényeinek bűze van,
amikor gumiabroncsok égnek,
és vetnek füstködös árnyakat...

az árnyékvilágra,
amely a tűz melegét körülállja

két,
egymás ellen feltüzelt csürhe
nem alszik ma otthon

két,
egymás ellen feltüzelt csürhe
csak a pillanatra vár,
csak az alkalmat lesi,
csak egy jó indítékra vár,
hogy még ma éjjel végérvényesen egymásnak essen...

két,
egymás ellen feltüzelt csürhe
ma nem alszik otthon

14.

amikor a gumiabroncsokból rakott
jelzőfények mellé guggoltam gubbasztva,
Vili bácsi még élt,
és a csürhékre mit sem adott,
számvetést sem készített róluk,
hogyan egy ország neuralgikus pontjain
majd hol akadnak össze,
hol találhatnak méltó partnerre egymásban...

Vili bácsi délutánjai...

sok volt a tévéstáb,
még több a különféle, könnyen összetéveszthető
egyenruha,
és mindenki csak szimatolt,
a csürhék élén a falkák vezetői,
a buzgó operatőr pedig a bajt kileste...

Vili bácsi délutánjai...

HETEDHÉT

PIZZICATO

a kristályok a szövetbe halmozódnak,
fényük a szemmelverést villantja vissza
pizzicato

ahogy a gyilkos pillantás csillan,
vér sem sercen, ahogy a bőrbe hatol
a jellem

koráven tünemény, sebtében elorozott faragvány
csontékszert váj a még meleg testből
kimért

mozdulatlanságban, mintha kilóra mérné
a nyers húsok piacán adná el, kínálgatná portékáját
a karaván

de a főtt csont könnyebben faragható, megmunkálható,
szakszerűen előkészítve öröm a munka véle,
semmi bére

még remeg a hús, nedvei gőzölögnek,
de nevünk már ott viseli nyakában,
a láncon

csontunkból faragva, csontunkból vésve,
s mit hátrahagy, csak a test remegése,
pizzicato

s a szempár gyilkos villanása hagy nyomot,
lesütve majdan sötétülő térben
a fátyol

SODRONY

vigyázzatok a visszatérő kövekre,
amelyek hazatalálva sem ismerik fel
a sodronyban az erőt és a tisztaságot,
amelyek visszakövetelik helyüket a hegyormok rejtett zugaiban,
ahol már rég megtelepedett a gaz, a moha,

noha

s amelyek visszahőkölve a szirten,
mintha nem lenne,
soha nem is létezett volna más terep,
csak a létezés eltagadott illúziója,
amely megfontolt, megfakult lépteket méreget a hegyormok rejtett zugaiban,
görcsösen,
mint mikor tajték zúg, a szikla is felreped, tektonikus mozgások sorozatát adja
esténként a kereskedelmi csatorna,
a szappanopera műsorsávjában,
rendületlen,

noha

tajték zúg, s a szikla is felreped, tektonikus mozgás sodor el végtelen...
süvít el türtőztethetetlen – kövület

ÉNEK A TÁNCOSOKNAK A FOLYÓVÍZ FELSZÍNÉN HULLÁMZÓ, ELMOSÓDÓ ÁRNYKÉPÉKÉRŐL

ott, hol a folyóban
most megtörik a fény

és csak egy tánc lesz majd
mi ott hullámszik még

egy hosszú mozdulatban
összeolvadunk

nincs is más,
csak könny a nap tüzén

így lesz jó
csak a vonó bírja el,
még ez a tánc
soha nem múlhatna el

a folyó is csak úgy száradna fel
mint könny a nap tüzén

ott, hol a folyóban
most megtörik a fény

tört színek tánca hív
és visszaneztek én

széthangolt hegedűkön
játsszanak nekünk

játsszuk el,
hogy egy könny a nap tüzén

így lesz jó
csak a vonó bírja el,
még ez a tánc
soha nem múlhatna el

a folyó is csak úgy száradna fel
mint könny a nap tűzén

így lesz jó
csak a vonó bírja el,
még ez a tánc
soha nem múlhatna el

a folyó is csak úgy száradna fel
mint könny a nap tűzén

KÉNE ÍRNI EGY VERSET KARÁCSONYRA A NEJEMNEK

kedveset, díszeset
ami őt ilyenkor megillet'
talán elméledőtt
néhány veretes gondolat,
ahogy a pátoszban,
a patetikában megmártóznak a szavak
sok szép dolgot kitalálni
a düledező antik mosolyok közepette

kéne írni egy verset karácsonyra a nejemnek
kedveset, díszeset,
ami őt megillet'
s mindenképp beleírni azt is,
hogy szeretlek

kitalálni,
tálcán szolgálni fel
a lefirkantott érzelmeket,
vallomásokkal tele,
csakis őszintén lehetne

örülne is neki biztosan
már csak azért is,
hogy végre egyszer már nekem is eszembe jutott,
hogy karácsony meg ajándék meg minden...
örülne a szónak is
– biztos! –, hogy szeretlek

kéne írni egy verset karácsonyra a nejemnek
no de, nem illet!

1994. december 24.

BIZONYOSSÁG

kőbe vésett tartalmakat morzsol a szél a málló oszlopokról,
csak ennyi biztos a létezésben,
csak ennyire lehetünk bizonyosak bármiben is
bármilyen másban
bármiben, amit életünk egy adott szakaszában meghatározónak hittünk
„...ilyen csalás a létezés...”

bazaltoszlopok vetnek árnyékot egy letűnő világra,
szakadó partok alatt pislákol a gyertyafény,
hullámverés zajához veri a dobos a ritmusát,
költői remeklések lapjai táplálják a parazsat, a lángot,
festői színek gomolygó füstje szál,
archívumok leporolt irataira újrahasznosítva jegyzetel az írnok,
mindent, de mindent, de mindent felülírva
és nincs béke még,
nincs béke a lelkében...

csákánnyal vésni a betűket az emberi emlékezetbe,
ahogy felszakad a bőr,
ahogy a vér fröccsenése diktál,
s ahogy az egy életen át magával
hurcolt forradás is mondja:
„...ilyen csalás a létezés...”

ki a bazaltoszlop kegyeltje,
nem is sejti még talán,
milyen mélybe húz és milyen magasra szál
minden betű és minden vésőnyom
az ember homlokán,
mert nincs afelől bizonyosság,
mi lesz majd a juss, és mi az írnoke fogalmazvány,
a nehéz kő hol áll meg, s mily időt mutat,
hogyan préselnek lábunk alá immár ezerszer is megjárt utakat...

„...ilyen csalás a létezés...”
és már csak ennyi marad,
egy jó kifogás, kibúvó egy perc alatt...
bizonyos csak abban lehetsz, ami már rég behegedt,
vagy abban sem talán,
a vésőnyom elkísér, hű társ egy bölcső s koporsó oldalán

VERIFIKÁCIÓ

krajcáros krizantémok versengnek a kackiákkal
lendkerekes lendületben fordul át a nap éjszakába
búgva sűg a nyögdecselő lejátészó
s mintha jajdulna is talán,
de inkább csak lemondóan bólint,
lendületben, de már beletörődve az olvashatatlanságba,
sérültek a fájlok, sérült a rendszer,
s így omlik össze fokozatosan szépen lassan mindenünk,
amit megőrzésre szántunk...

krajcáros krizantémokat rajzol a gyermeki kéz a papírlapon a kackiákra
tanító feddi az elnagyolt vonások miatt,
amott meg az összefolyt festék, az elmosódott alakok,
amelyekből ki sem nézzük azt sem immár,
férfiak vagy nők lehettek-e inkább a nebuló képzetében,
bajszos nénik és szoknyás bácsik
edződnek, mint a vas, mint az acél, mint a nemesfémek,
s így keverednek emlékeink is a földdel, a tápláló talajjal,
amint az ekével mély barázdát szántunk...

KOMOLYTALAN SZÓDA

szakítópróba

szögesdrótról álmodom mostanában,
belégöngyölve életem, álmom,
a tisztaság rezervátuma,
a tisztesség rezervált kora

szakítópróba

szögesdrótról álmodom mostanában,
remények, fékek, tétek és tételek,
sorsszámok,
tekervények tévelygései...

szakítópróba

szögesdrótról álmodom mostanában,
kíméletlen és kegyetlen érvek
visznek tévútra embert, államot,
s a keresztúton álltam ott

szakítópróba

szögesdrótról álmodom mostanában,
mert a szódából a buborékot kinyerni,
komolytalan vállalkozás, s akárhányszor
jobban teljesít is, hogy a húsába láss...

szakítópróba

szögesdróról álmodom mostanában,
visszakézből lakat kattán,
belégöngyölve immár csak tétlen,
mea maxima vétkem...

diszharmónia

ODAKOZMÁLT LÉLEKKEL

megégettem a lelkem
amikor őszintén szóltam
– így sírom el magam versem elején;
zarándok voltam csak
a nemes hivatások erdejében,
holott emberkereskedőnek kellett volna állnom,
még idejekorán,
hiszen az méltóságában is sokkal humánusabb

összegereblyézni magamat,
összegereblyézni gondolataimat,
amikor a távolba nézek
(merengjen, akinek jobb dolga nincs...)
ahogy apám teszi őszi időben
a diófa alatt házunk udvarán

kinézek az ablakon,
s látom, zsákba tölti élete jussát,
s bámész, mohó tapló módjára,
ahogy kávémnak a vizet forralnám közben,
megégettem a lelkem

lassú tűzön pároltam ugyan,
de odaégett mégis,
túl sokáig magára hagytam,
de az elszenesedett csücskéből talán még meg tudok menteni valamit,
valamicskét,
hogy talpra álljak ebben az össznépi enyészetben
halk szavakat mormoljak, duruzsoljak,
a múlandóság fülébe súgva-búgva,
azt a gusztustalan, áporodott fajtát,
ami csak a túlélésre hajt, és semmi másra,
önmagát is leigázva

SZERELEMCSÜTÖRTÖK

a hosszúra nyúlt vitákban
elporlad az ember kitartása
belefásul ösztöne,
s nagyot néz az elárvult végszomszéd

most aludni kell,
homokba dugott fejjel,
amíg a veszély nem múlik el,
átaludni a vérzivatarat,
hulló fejek potyogását
a guillotine nyikorgó hangja mellett

tagadni a realitást,
tagadni a gravitációt, amely a sötét mélybe húz,
tagadni mindent, mi a valósághoz köt,
megtagadni barátságot,
hitet, reményt, szeretet,
s feláldozni mindezt a patália oltárán

mert nincs az a gerinc, amely a mozsárban ne roppanna meg,
s nincs alku és nincs fohász se már,
amely helyre billenthetné ügyeink

alkuképtelen pozíciókban koptatjuk el kitartásunk,
s alkuképtelen pozíciókba fásul bele ösztönünk,
s csak nézek ki a fejemből – végszomszéd módjára –,
hogy ebben a helyzetben már nevető harmadik sem szeretnék lenni,
inkább csak egy álmos, gondtalan
halandó,
ki majd egyszer hangos ricsajra ébred,
amikor szerdánk végtére is már kidoboltatott,
s nyújtózkodik nagyot csütörtökünk minden szeretetében...

KORHADÁSBA OJTVA

A BŰN MINT LÍRA

Kontra Férihez

...mert valék csak holmi gaz

...mert a bűnben meglelem önmagam
s önmagamból kivetek
más és más nyelveket
ahogyan a bűnben is meglelem
amit keresek

...mert bűnösök a lelki szegények
hisz bitorolják a mennyek birodalmát

ELVESZETT SZEMFÉNY

A hétvégi jegy
péntek déltől
hétfő délig érvényes.
Praktikus, mert
hétfőn reggel nem kell
sorba állni jegyért.
Csak abban különbözik az
egyszerű
oda-vissza
jegyektől,
hogy a hátulján
pecsét van.
Ez a pecsét a legfontosabb,
mert nélküle
nem érvényes
hétfőn délelőtt!
A jegyárusnő néha
lusta ráütni Szabadkán...

...hiába mondtam neki,
hogy hétvégi jegyet
kérek, ő azzal intézett
el, hogy nincs
pecsét.

KARÁCSONY

nem élet amit élek
csupán élek
így – sehogy

LEHULLT EGY CSILLAG A FÁRÓL

otthon
othon
oton
coton

ANYÁK

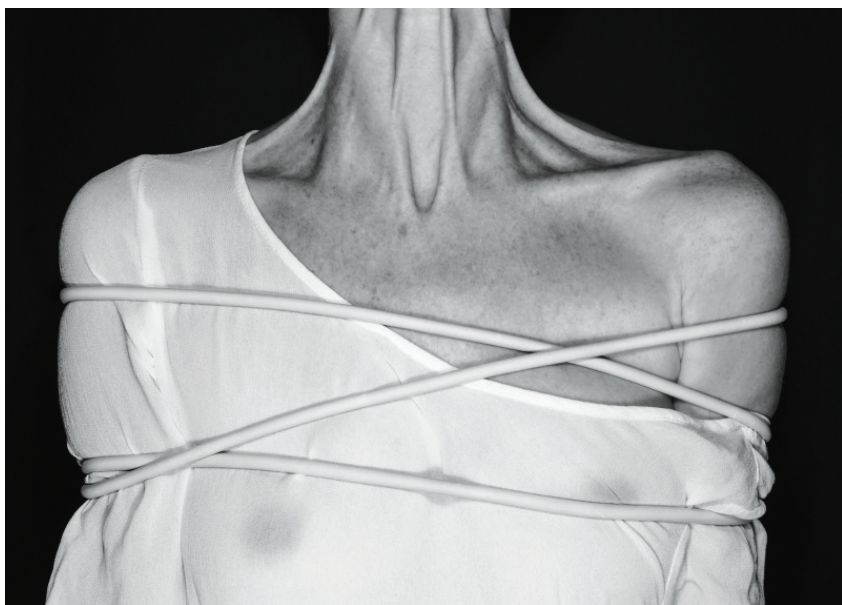
Földanya jusson eszedbe midőn meginog ma a létben,
bősz talaj-sóhajok elnyelik árva szilánkok üvegcs-
tükreit, álmokat írnak a szőnyegek ívlemezére:
őrzi csak ebben a percben is féltve a tétova léptem.

Hídanya jusson eszedbe a könnyel a gyermeke gyászán,
víg Duna járja a táncát teste köré befonódva,
most evezők csatarásznak el ifjonc álmaid ontva,
egymaguk állnak a hídfők csendben a Hídanya vállán.

Gyarlón fodroz a víz ma is, csak habot és habot hányva,
Földanya nézi a partról, tincsei fodrokat űznek.
Olcsó préda az élete, végtelen égeti máglya,

és ne kövess születést, nem a lét vegyi képlete: üzlet!
Téttelen életek áradatával a napjaid vágyva
láthatod, emberi lelket ad hű anya: lángja a tűznek.

TÁJFUN A GLOSZTER-SZIGETEN

Lehetséges változatok a vers címére:

A Sikoly

ha L. K.-nak (is)

de

Az út vége

tulajdonképpen pedig:

Még mindig csak egy jó cím nélkül

és ha cím nélkül, akkor

Cím nélkül

avagy

Carol

ha H. Gy.-nek (is)

s még

Ajándék

ha Katinak

...

Búcsúszó

ha nem neki

vagy akár

Kövületek balladája

ha akarom

magam sem tudom

A pornográfia diszkrét bája

ha parafrázálunk

végül pedig

Az őszi szánás apró titkai

...meg meggyász...

Mottók helyett, s akár:

„Ne kötődj velem, Sátán, ne kötődj,
Láng-villád mindent fölkapar,
Hát igenis, igenis, igenis,
Csúf és borus csak az az életemben,
Ami magyar.”
(**Ady Endre**)

„– Mi lehet ebben aládában? – kérdezte Marika. – Olyan nehéz, hogy fel
sem tudom emelni!
– Csak csöndben – szólt halkán Palkó –, ebben van a szörnyű Fekete Ka-
lóz kincse. Kettőszáz nyolcvan aranypénz van benne, belülről csokoládé. Ássuk
el gyorsan, hadd keresse Rózsa és Béla.
– Ha ez csak játék, akkor ne ássuk nagyon mélyre. Elég, ha beföldjük ággal
és levéllel.
– Nézd, már jönnek is... Szia! Jöjjetek, nézzétek meg a házunkat!”
(**Marcel Marlier – Jung Károly fordítása**)

„Oficir koji je jahao na čelu konjičkog odreda okrete se svom pratiocu.
– Ako se ne varam, uskoro ćemo biti u Daglasu, zar ne?
Upitani, koji je bio odeven u izvidničko ruho od jelenske kože, klimnu
glavom.
– Još samo nekoliko milja, poručniče Klife, i naše putovanje je okončano.”
(**J. Stranger**)

„nyulam téged nem szeretni hogy is lehet
pásztora vagyok kényes nyúlfüleknek
gyere be gyere be”
(**Ladik Katalin**)

„– *Hogy a te trippereddel kaptam be a legyet, ne is tagadd, te szemétbánya,
te mosladék, ne is tagadd! Hogy tőled kaptam!*

– Éntőlem? Igen?!

*– Igenis-hogy-igen! Ne hidd, hogy békülni jöttem, te utolsó, de amilyen
marha-jó szívem van, még kitelnék tőlem. Mert hogy tőled van ez az enyém,
amit továbbpasszoltál nekem, az fix!”*

(Határ Győző)

*„Ismételten felszólítom Medve Sándor színészt,
hogy adja meg 200 DEM tartozását.”*

(Karna Margit, Magyar Szó – apróhirdetések)

Ajánlás:

Jobb lesz némán hagyni, hogy kinek...

mikor útra kelsz
még ha kedved szegve is – bár
hol kvázi várnak rád
de most már végre nem oda
s a Zmaj Jovinán megállnál
régi dallamok hol visszacsengenek
a cigarettafüstös bűzös szövegek
hogyan csak rugdálnád ott alant
hol régi álmokba fúrnád
kócos göndörített hajad
mások kiélt, kiaknázott, kibányászott
poros álmaiba mint a strucc
s létezésed más formájába transzformál-
ni hiábavalóságán
mint holmi foszlányokból építkezve
eluralkodik rajtad a sportszellem
csak a sportszerűség várát még
magára
az önmagába zárkózás riadt mosolyán
nagy példákat ideálokat idézni
női ölekbe süppedve
(mert ahogy csak a kezünk vétlen
összeért ahogy könyökölve olvastunk
ott egymás mellett
máris éreztem hogy előnt a meleg
– csak szemérmeskedés nélkül
ha lehet –
s a faszom az égre meredt)
a kardként, ekeként összeakadt
élesre font szőrszálak

nyesve
szinte fogva tartva egymást
egymásat
az egyházat
hogyan rohanva minduntalan
beleveszni
pörkölt homlok
csípős darázs
mostanság már nem szívesen emlékezek
rád
fúlásodra
a fulladásra
ahogy belefűltél
itt, talán éppen azok a fák
s egyre gyakoribb a pipacs is
hol először
megszagoltam a marijuanát
mikor azt mondták
fél lábbal már a sírban zötyög
még az emlékeket
a teóriákat gyártották
a napi ezredik cigarettádhoz
a zsilet a karodba mart
s éleződött benned már a gyűlölet
kit, hol, mikor, mégis miért basztál
mert lassan csak – B A R Á T O M
lassan a testtel
vénségedre megöregszel
míg a vaku villan
(röptében is kinyitottam)
neveket sorjáztam sorban
szárított békaporban

emancipált korban emancipált politika

elbukok végre poraikban
angazsáltan döglök meg én is
angazsáltan döglök beléjük
habár a gyomrom is kavarog tőle
már a gondolatától is
és csak ülök és hallgatok
ezernyi papír okmány bélyeg
kivonat bizonyítvány
koholmány
vény
faszfej brigádok
ha a köldöködbe hágozok
csak úgy nézlek, csak annak látlak
mint a vakok
tapintva – ha akarod
s elöntenek nedveid
eltömülnek pórusaim tőle
az orrom is bedugul
a vérem megkövül
a bömbölő hangyák dolgos kis serege
kis dolgos serege vájkál a belembe'
ahogy a kövezetre telepszem
ez a patak (az én világom)
szekrényem a hátizsák
a Hold itt az éjjeli lámpa
ha kell a hajnalsillagot is megmutatom
a holdudvarban ha akarod
a kényelmes franciaágy
a hálózsák
mert az egész nem más – színtiszta hazugság

dalolva
holvolt-holnemvolt lakodalmak
szunyogos halovány öröme
a himlős kiütéses harisnya
kiütéses győzelme
gyávaságom pillére
(bújva)

(súgva)
(búgva)

jegesmedvékkel álmodom
hol a Nap resre süti nyakad
égeti fel a hátad a jégen
napozni ha kifekszel
holmi ózonréteg holmi fák
holott életed csak egy piszkozat
hol rádtör mint dühödt hadsereg
pusztító békegalambok öblös, állhatag csókja
most újra láthatod
hová vezet ha átadod
szabadot mutatsz – zöldre váltasz
mikorra POFOZZATOK
valami ocsmány pofázatok
a seggébe markolsz minta nő lenne
megcsöcsörészed
káromkodni volna kedve'
káromolni
szidni s a picsába küldöd
de ő csak tovább mosolyog
karol ölel ragaszt ravaszt
füttyszóval
mint a szarszagú kölni
lábszagú dezodor izzadtságszagú szájspré
mint az új divat
add a karod
(hol megvakarod)

a pinaízű kóla

az istállóban nem nehéz szarba lépni

Oh, Carol!

hisz többé nem divat

nem hiszem el a saját szavaimat

anyádat csak néha látod

akkor is csak a buszból integet

a ZMAJ-traktor felszántja a helyi

a népi színeket

hosszú lábakat masszává darál

s a szemeteszsák köszöni meg hitedet

még mindig nem hazudtam eleget

tudtam előre mit fog majd mondani

a vének közönyös fölénye

aprópénzre váltja a lényegét

(ne éljete

untig elég hogy féljete!)

Zsófi-némberek

poros elcsépelet véletlenek

porosak elcsépeltek és vétlenek

(vagytok?)

az oltár előtt egy használt tamponra léptek

és bérlitek a putrikat

divatjamúlt kőtáblák helyett

parancsolataitokat pléhre festitek

(számrendszerekbe kódolva)

így legalább megeszi a rozsda

családi ebédre érkezett

a medve kezében a két téglán

elvész az élvezet
a komputernek a biztosíték is megteszi
a perverz fák egymásba hajlanak
bigám bűzölgő hálóingek
néha vörös rózsát is festhetnek
pofáznak nem rossz
álarcnak kevély
(ezek benzinbűzt finganak)
itt állt ő is
várta a rácsokat
nem tudta, nem akarta
– nem álmodott árkokat
nem is leste az ablakból a párokat
pedig az ő ablaka alatt
is összemarták egyszer a szúnyogok
a seggemet
de azt legfeljebb alulról ha láthatta volna

a mellét is horpasztva hordta
rá kellett tapadni
s olyan is megesett, hogy ő tapasztotta rá
hermetikusan tenyerem

aztán ahogy beleunt
– most egy kicsit a Robit szopom
zúgta
Jóska Pista Laci Berci Gyurka...
a sohasem mosott hatalmas bársonyfüggöny
lógó súlya alatt
az ajtóra hajolva – a lépcsőre
(belebújna egy kémcsőbe)

((vásár lesz holnap))
nem tudtam előre
és lebeszélni már nem lehet
hallottam hogy említett engemet

hol kifut a lejegyzett salak
téged keres a béna gondolat
az a csecsemő – mondjuk
az, amelyik félbe maradt
hány álmatlan éjszakád tárgya volt
drága vagy fiacskám
sokba kerülsz – zengett
amint kikapartad
pedig egy felmosóröngy is megtette volna
ha van még
ha van még mondjuk
az a negyvennyolc óra
a zuhany alatt

király mellett azt hitted királynő
leszesz
lehetsz
zenémmel öntöztelek
a barna virágszál
nem hervadt csak épp ilyen a színe
mint a hajad
oly szőke tán

vajh! máris vége van
az ismerős lezáró mozdulat
(kikísérő mosolyok)
olcsón adtad
nos...
olcsón adtad
magadat

egy svábborgarat tapostam agyon

pusztulok kipusztulok innen
igen és azt hittem
csak elugrottunk
s betoppantál aztán
szolidan egyszerűen nyafkán
nedveket ontva
megszédít az örület
megláttad bennem az idegent
friss vér voltál magad
egy elbaszott nap éjszakáján
(s hej még ha legalább átbaszott
keresztül s kasul volna...)
színarany patakokat égetett
a forró kávé nyelvemen
mely ott végződött valahol
egészen a torkodig értem

SZAKÍTÓPRÓBA

#EVOLÚCIÓS

csak kószolgat bennünket az evolúció
hol bátrabban és merészebben
hol meg gyáván
megrettenve
a saját gondolatától is
végig sem játszva azt amit elkezdett

s amiből még bármi kisülhetett volna

(de erre ma már nem kérdezünk vissza...)

űröket teremtvé
hátrahagyja itt befejezetlenül a megkezdett munkáját
amivel ekkor immár nekünk kell megbirkóznunk
a kiegészíthetetlen tátongással befoltozhatatlanul
a gerincbe préselt furkósbót-roppanással
a tétova tántorgással irányhasadással
repedezett kicserepesedett buzgósággal

az evolúció ránk hagyományozza
munkájának célt tévesztett megtorpanásait
hiszen neki mindegy
a következményeket úgyis mi viseljük

de az evolúciót ki fogja egyszer elszámoltatni minden hibájáért?

#EMLÉKEZŐS

jéghideg homok
– nem mentsvára szegeknek –
már aludni tér

ZÁPORBAN A FÉNY UTCAI PIACON

úgy csomósodik meg a nyirok a bőröm alatt
ahogy az ütőér veri a ritmusát
a számárlétra harmadik fokán kuksolva
ebben a hirtelen jött homályban

holmi szél, viharos erejű
sodorta fölibénk a felhőt,
aranyozott szavakat körmöltünk épp
ezernyi színbe kódolva érzéseink
az érzelmek feltárulkozásában
azt a reményvesztettséget
azt a tetten érhető, azt a tapinthatót,
amit még otthonról hurcoltunk magunkkal,
mint értékálló portékát

szavak és árajánlatok záporoztak,
hullott vissza fejünkre minden terhelő tétel,
mint a zokszó,
patakzott vállunkon a víz

EZ MA MÁR EGY MÁSIK BÁBEL ITT...

Sziveri János emlékének

Gyenge még a lélek,
de már edzésben,
az olcsó népszerűség máglyatüzén égve el...
Mert ma már ez egy
egészen másik Babel itt...

A krétakörön túl még mindig van egy esélyünk,
helyrehozni mindazt, ami még helyrehozható,
és tovább rontani azon, ami még tovább rontható,
visszahőkölni önmagunktól, megfutamodni néhány
oda nem illő gondolattól, lelkesülten bőfögni vissza
bármit, ami betanulható, ami jó helyen jól mutat
akár értelmetlenül is, minden értelmét (el)veszejtve,
körözni csak, méltón és meghatottan,
krizantém, borozás a gangon, bármi, amit a protokoll
még megenged magának, s nekünk is talán,
támasz a rajban, a vezető egyéniség, a csendes
és mélabús alkat, mind-mind oly könnyen tanulható,
mint egy szerepjáték az elvont homályban...
Mert ma már ez egy
egészen másik Babel itt...

Az éjben már megint felesel az eső,
és fáradhatatlanul is rólam locsog,
de ahogy tudom én, ugyanúgy sejti ő:
térdünk nem mérce, már nyakunkon a mocsok,

mert ez bizony, ez itt mind belőlünk fakad,
s akárhányszor gyűrjük is magunknál alább,

ha néhány dicső percünk néha még akad,
akkor sem jutunk egy tapodtat sem tovább.

Mert ez bizony egy egészen más Babel itt,
összekoccan, összeroppan a szóalak,
nem hoztam cipőt, és nem hordok lábbelit,
nem értek jelből sem, már csak a kín maradt.

Nem értjük egymást, gyerekek, oly idegen
minden idióma, bőszen sejtheti már
– ha általánosít az intenzív osztály –
minden idióta, hogy rossz irányban jár.

Nem lehet történet ennyire magyaros,
nem tudom én sem, és nem sejti még az Ég,
mert oly talány ez és annyira zavaros:
mi, magyarok, egy nyelvet beszélünk-e még?

Magyarul kondul a szó magyarnak fején,
de Babelünk már összeroppan, dőlni kész,
tornyunk minden követ a porba ejtenénk,
de hogy mi volt bűnünk, nem sejti még az ész.

Noé utódai a köveket hordták,
hozzád mérték magukat, versengés éledt,
konokul hitték, hogy felérhetnek hozzád,
konokul hitték, hogy felérhetnek véled,

de mi, kiknek őseit egykor felhozád,
felhozád bíz az Kárpátnak vad bércére,
mi vajon miben mértük magunkat hozzád,
mi van vajon, hát oly nagy bűnünk végtére?

...hogy azonos lón büntetésünk léptéke,
hisz összezavart nyelvünkön magyar magyart
már meg nem ért, és nincs válasz a kérdésre,
veled versengeni közülünk ki akart...

...ki vette volna vállára a teremtet,
ki tervezte úgy, fölötted ül diadalt,
és ki tagadott meg körmölve jelentést,
hogy összezavarj vajdaságít és magyart,

hogy nyelvébe nyúlva teremts itt zűrzavart,
vesződséget, félreértést, belháborút,
büntetést – a konokságért, mely felkavart;
hogy fegyelmezd az elmét, mely már elborult?

...hogy kollektív tudatunk törd ezernyi kis
szilánkra bennünk, hogy egységre már végképp
ne leljünk, hogy bábelivé legyünk mi is...
és szétszélednünk már előttünk a térkép.

Amikor a nyelveket összezavarád,
annak mi is egy kis szeletkéje lettünk,
és magyarként leltünk magunknak új hazát,
mígnem a határt átemelték felettünk...

...mint kislányok ugrókötele, úgy pörgött
a piros tintacsík azon a papíron,
s a határország a szomszédba költözött;
egy idős ember azt mondta: „én kibírom”

– de jött aztán számtalan vérgőzös fordulat,
gyengélkedő lelkünk bőven edződhetett,
mindent elrontanunk nem volt egy pillanat,
s nem tudni már, mikor és hol kezdődhetett,

de a konokságunk egyszer csak szemet szúrt,
amikor összemértük magunkat véled,
így épültek a légváraink pimaszul,
mígnem nyelvünket ezer darabra tépted.

S magyar magyarnak szavát már nem értheti,
ma csak elbeszélni tudunk egymás mellett,
csak dühöng, aki a hatalmát féltheti,
és mindent letarol a vesztébe menet.

De kérlek, lásd mellette őt is, az ügyest,
hisz itt fejek hullnak, mert nem értik a szót,
az ige elvész, de ne a népet büntesd,
csak a rátelepült hatalomgyakorlót.

Őseinket felhozád Kárpát bércére,
kérlek hát, Isten, áldd meg, áldd még a magyart
akkor is, ha vajdasági – a végére,
s Bábelét oldozod, így adj föléd védő kart,

mert

ahogy Sziveriből a halálos ágyán,
az orrából lógott a műanyag kábel,
tudta jól – tudjuk jól –, hogy legyűr a vártán,
hamar beteljesül e halálos Bábel.

...és most elcsendesülök imára kulcsolt kézzel,
mert csak az lehet bűnbocsánatra méltó,
az ősök sok vétke előttünk is ismert, de nem tudjuk még,
hogy melyik volt oly szörnyű büntetésre méltó,
hogy nyelvünket annyira összezavard,
hogy tudatunkat annyira összezavard,
hogy önismeretünket annyira összezavard,
hogy önbecsülésünket annyira összezavard,
hogy nem érti már,
rég nem érti itt már a magyar a magyarnak szavát...

ehhez bizony,
ehhez nagyon is gyenge a lélek...
de már folyamatos edzésben tartod

– tartjuk is talán, vagy legfeljebb igyekszünk –,
ennek a locsogó, fecsegő esőnek pedig
én bizony visszaszólnék,
pofáznék, mint akinek most is feljebb áll,
okkal vagy ok nélkül,
mint mindig is,
erősen, bágyadtan, bódultan
– mert ez ma már egy egészen másik Babel itt –,
csapkodni, ütlegelni a katlant, feneketlenül,
vitában érvelni,
csapkodni az asztalt,
és a világba üvölni a kimondhatatlant...

nyiss az esőre,
a záporra, a ködre, a homályra,
a fogaid között szorított rakományra,
amelyről úgy hiszed, a túlsó parton várnak még vele,
arra a bódulatra,
arra a szerényre,
arra a megismételhetetlen reményre,
mi ott bujkál még benned,
mint partizán a rengetegben...

nyiss a locsogásra
(ne is gondolj másra...)
adj a fecsegésnek tág teret,
vagy szívó vissza mind,
gyomlálj ki lelkedből azt, ami ott legbelül, a bensődben is eltemet,
vesd a falnak a hátad,
hiszen ma még a krákogó varjú is bátrabb,
mint a homályban elgyengült lelked,
a lényedet edző, félelmed pedző,
csak azt lesi már,
mikor durran a kezében a pezsgő,
hogyan koccintásra hívjon az ámulat nevében,
s amott már csillan is a kristály...

...csak a gerezdje vagy,
csak a lehántott héja lehetsz ennek a történetnek,
talán csak túl sokat ittál...

...és a szavad sem érlel már sokat...

de vajon hogyan is érlelhetne,
ha nem ér el másokat Bábel börtönében...

nem érlel bölcsélet,
nem hallik szonáta,
mert ez már egy egészen más Bábel itt...
felismerni magunkban a reményt,
az lenne csak nagy lelet,
a régészet csodája...

...ezért hát, áldd meg, Isten, áldd meg a magyart,
akkor is, ha vajdasági – a végére,
őrizd meg a méltóságát, de áldd meg majd,
ha már nem találna gyógyírt a lelkére.

Lógjon csak orrunkból a műanyag kábel,
hisz ha őseinket Kárpátnak bércére
felhozád, szűnjék most e halálos Bábel,
s nem isteni lesz e népednek mércéje,

nem leszünk tán a hűtlen és hitetlen hordád,
legyűzni téged – e vágy újra már nem éled;
nem hisszük konokul, hogy felérhetünk hozzád,
nem hisszük konokul, hogy felérhetünk véled...

...halk imában csak annyit még,
hogymint
áldd meg, Isten, a magyart, akkor is, ha vajdasági...
áldd meg, Isten, a magyart, akkor is, ha délvidéki...
és nyújts föléje védő kart,
ha hangja oly üresen kondul, hogy már a saját szavát sem érti...

Mit összekuszált már a zord politika,
gyötrőbb, mint kórházban a műanyag kábel,
de mint a haldokló utolsó imája,
talán gyógyítható még e halálos Bábel.

Mert mint a haldokló utolsó imája,
úgy fecsegnek itt most ezek a sorok is,
bocsánatot remél, megváltását várja,
s már szemfedőt rendel a kedves rokon is.

S ha remélhetem, hogy a Bábelünk szüntesd,
egy esélyt tán még kaphatunk, egy utolsót,
s csak annyit kérek még, ne a néped büntesd,
csak a rátelepült hatalomgyakorlót.

Gyenge még a lélek, de már jókora edzésben,
talán lesz erőnk okulni is ebben a bábeli büntetésben

VARRATSZEDÉS

TARTALOMJEGYZÉK

Kárpátaljai capriccio	5
-----------------------------	---

ÁTVINNI A TÚLSÓ PARTRA

Szédült mámor.....	11
Pirkadat előtt.....	12
Játszmák	13
Tehertételek.....	14
Fordulatszám.....	15
Virrasztás.....	16
Kárókatónák.....	17

VÁLLALNI A VÁLLALHATATLANT	19
----------------------------------	----

HETEDHÉT

pizzicato.....	43
sodrony	44
ének a táncosoknak a folyóvíz felszínén hullámzó, elmosódó árnyképéről	45
kéne írni egy verset karácsonyra a nejemnek	47
bizonyosság.....	48
verifikáció.....	50
amikor aztán a tasztatúrára dőlt fejjel.....	51
komolytalan szóda	52
odakozmált lélekkel	54
szerelencsütörtök.....	55

KORHADÁSBA OJTVA

a bűn mint líra	59
Elveszett szemfény.....	60
Karácsony.....	61
Anyák.....	62

TÁJFUN A GLOSZTER-SZIGETEN..... 63

SZAKÍTÓPRÓBA

#evolúciós	81
#emlékezős.....	82
záporban a fény utcai piacon.....	83
Ez ma már egy másik Babel itt... ..	84

VARRATSZEDÉS 91

aranyozott szavakat körmöltünk épp
ezernyi színbe kódolva érzéseink
az érzelmek feltárulkozásában
azt a reményvesztettséget
azt a tetten érhető, azt a tapinthatót,
amit még otthonról hurcoltunk magunkkal,
mint értékálló portékát

